

Arrest

**nr. 33 752 van 4 november 2009
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Migratie- en asielbeleid,
thans de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid.**

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Indiase nationaliteit te zijn, op 28 augustus 2009 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid van 16 juli 2009 tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 oktober 2009, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 november 2009.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter Ch. BAMPS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat W. VAN STEENBRUGGE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 23 juni 2004 dient verzoeker een aanvraag tot vestiging in, in functie van zijn echtgenote R.M. , van Portugese nationaliteit.

Op 5 oktober 2005 is verzoeker in het bezit gesteld van een identiteitskaart.

Op 24 februari 2009 is verzoeker in het bezit gesteld van een F-kaart.

Bij vonnis van 19 maart 2009 van de correctionele rechtbank te Leper is verzoeker veroordeeld tot een gevangenisstraf van 3 maanden met uitstel gedurende drie jaar voor het aangaan van een schijnhuwelijk en het gebruik van een valse buitenlandse huwelijksakte.

Op 16 juli 2009 neemt de gemachtigde van de minister de beslissing tot beëindiging van verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten, aan verzoeker ter kennis gebracht op 31 juli 2009. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

"In uitvoering van artikel 57 (1) van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gesteld aan het recht op verblijf van (...) van India nationaliteit

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing :

Artikel 42 septies: De minister of zijn gemachtigde kan een einde stellen aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie of van zijn familieleden indien deze valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten hebben gebruikt of fraude gepleegd hebben tot ander onwettige middelen hebben gebruikt die van doorslaggevend belang zijn geweest voor de erkenning van dit recht

De betrokkene en zijn Portugese echtgenote hebben op 23/06/2004 verblijfsrecht aangevraagd op basis van een Portugese huwelijksakte en een werkgeversattest tussen SPRL E. en de Portugese echtgenote. Het verblijfsrecht werd bekomen op 15/04/2005.

De rechtbank van eerste aanleg te Leper veroordeelt de betrokkene op 19/03/2009 (vonnis 239) voor 3 maanden gevangenis met uitstel gedurende 3 jaar en een geldboete van 100 euro, te verhogen met 45 opdecimen en alzo gebracht op 550 euro of een vervangende gevangenisstraf van 1 maand. De feiten van de veroordeling zijn tweërlei. Enerzijds is hij veroordeeld voor het aangaan van een schijnhuwelijk en het gebruik van een valse buitenlandse huwelijksakte op een Belgische gemeentehuis teneinde op bedrieglijke wijze een verblijfsrechtelijk voordeel te bekomen. Anderzijds is hij veroordeeld voor het gebruik van een vals werkgeversattest of valse arbeidsovereenkomst op een Belgisch gemeentehuis of stadhuis teneinde op bedrieglijke wijze een verblijfsrechtelijk voordeel te bekomen.

De betrokkene heeft dus via een complex systeem van valse werkgeversattesten en een schijnhuwelijk verblijfsrecht bekomen: Zowel uit het vonnis en uit de tenlasteleggingen waarvoor hij veroordeeld werd, blijkt dat hij o.a. 7500 euro heeft betaald voor de organisatie van zijn huwelijk.

De betrokkene heeft dus bewust de Belgische autoriteiten proberen te misleiden teneinde een verblijfsvergunning te bekomen."

2. Over de rechtspleging

Ambtshalve wordt vastgesteld dat de Raad geen gerechtskosten kan opleggen. Het verzoek daartoe van de verzoekende partij om de kosten van het geding ten laste te leggen van de verwerende partij, wordt om die reden verworpen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 In het eerste middel voert verzoeker de schending aan "van de wet door de inhoud van de administratieve handeling" omdat de bestreden beslissing niet in overeenstemming is met artikel 42quater, §4 van de Vreemdelingenwet die bepaalt dat geen einde kan worden gesteld aan het verblijf indien het huwelijk bij de aanvang van de gerechtelijke procedure tot ontbinding of nietigverklaring van het huwelijk ten minste drie jaar heeft geduurd, waarvan minstens één jaar in het Rijk en voor zover betrokkenen aantonen werknemer of zelfstandige te zijn België of voor zichzelf en hun familieleden te beschikken over voldoende bestaansmiddelen, dat verzoeker voldoet aan de uitzonderingsvoorwaarden van artikel 42quater, §4 van de Vreemdelingenwet aangezien het nog niet ontbonden huwelijk met de Portugese echtgenote al meer dan drie jaar duurt, waarvan één jaar in België, hij werknemer is en over

een ziektekostenverzekering beschikt, dat uit de bestreden beslissing niet blijkt dat de verwerende partij rekening heeft gehouden met de uitzonderingsvoorwaarden van artikel 42quater, §4 van de Vreemdelingenwet.

Ter adstruering van het eerste middel zet verzoeker het volgende uiteen:

“Onverminderd alle andere middelen ambtshalve op te werpen door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, werpt verzoeker volgende middelen tot nietigverklaring op.

EERSTE MIDDEL: RECHTSTREEKSE SCHENDING VAN DE WET DOOR DE INHOUD VAN DE ADMINISTRATIEVE HANDELING

De bestreden beslissing is niet in overeenstemming met art. 42 quater § 4 van de Vreemdelingenwet.

Nochtans moet het voorwerp van een administratieve handeling in overeenstemming zijn met de wet in de ruime zin.

Verdere ontwikkeling van het middel:

“Onder “wet” wordt immers elke rechtsregel begrepen waartoe een administratieve overheid gehouden is bij het nemen van een beslissing. Dus ook de strijdigheid van een administratieve rechtshandeling met een direct werkende bepaling van een internationaalrechtelijke regel, met een decreet, met een ordonnantie met een reglement, ...kan gesanctioneerd worden op grond van de schending van de wet.” (De administratieve rechtshandeling, Een proeve, A. VAN MENSEL, e.a, MYS en Breesch, randnummer 187).

De bestreden beslissing verwijst uitsluitend naar het vonnis van de correctionele rechtbank te IEPER d.d. 19.03.2009 waarbij verzoeker ondermeer werd veroordeeld voor het gebruik van een valse buitenlandse huwelijksakte op een Belgisch gemeentehuis, na het aangaan van een schijnhuwelijk.

De bestreden beslissing miskende daarbij de inhoud van art. 42 quater § 4 Vreemdelingenwet, dat stipuleert dat geen einde zal worden gesteld aan het verblijf indien het huwelijk bij de aanvang van de gerechtelijke procedure tot ontbinding of nietigverklaring van het huwelijk ten minste drie jaar heeft geduurd, waarvan minstens één jaar in het Rijk, en voor zover betrokkenen aantonen werknemer of zelfstandige te zijn in België, of voor zichzelf en hun familieleden te beschikken over voldoende bestaansmiddelen, bedoeld in artikel 40, § 4, tweede lid, om te voorkomen dat zij tijdens hun verblijf ten laste vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk en beschikken over een ziektekostenverzekering die alle risico's in België dekt, of lid zijn van een in het Rijk gevormde familie van een persoon die aan deze voorwaarden voldoet.

Verzoeker voldoet aan de uitzonderingsvoorwaarden van 42 quater § 4 Vreemdelingenwet:

- Het - nog steeds niet ontbonden - huwelijk met de Portugese echtgenote duurt al meer dan 3 jaar, waarvan 1 jaar in België;*
- Verzoeker toont genoegzaam aan dat hij werknemer is in België onder contract van onbepaalde duur (stuk 2);*
- Verzoeker beschikt over een ziektekostenverzekering (waarvan hij Uw Raad echter geen stuk kan voorleggen, aangezien al zijn documenten in beslag werd genomen naar aanleiding van het betekenen van de bestreden beslissing).*

Uit de bestreden beslissing blijkt niet dat de (gemachtigde van de) minister met het vervullen van de uitzonderingsvoorwaarden rekening heeft gehouden, zodat de inhoud van art. 42 quater § 4 Vreemdelingenwet werd geschonden.

Om die reden dient de bestreden beslissing vernietigd.”

3.2 In de nota met opmerkingen antwoordt verwerende partij dat de gemachtigde van de minister zowel tijdens de eerste twee jaar, als tijdens het derde jaar een einde kan maken aan het verblijfsrecht van verzoeker in gevolge artikel 42septies van de Vreemdelingenwet, dat de gemachtigde geen rekening diende te houden met de uitzonderingsvoorwaarden bepaald in artikel 42quater van de Vreemdelingenwet, dat het eerste middel feitelijke en juridische grondslag mist.

3.3 Verzoeker voegt in de repliekmemoirie toe dat de verwerende partij zich in de bestreden beslissing baseerde op het feit dat verzoeker correctioneel veroordeeld werd voor het aangaan van een schijnhuwelijk, dat artikel 40quater, §4 van de Vreemdelingenwet stelt dat geen einde kan gemaakt worden aan het verblijf tijdens de eerste drie jaren, zelfs indien er een schijnsituatie was, indien de rechtsonderhorige zich bevindt in de omstandigheden van artikel 40quater, §4 van de Vreemdelingenwet, dat verzoeker voldoet aan de uitzonderingsvoorwaarden en dat verwerende partij dit niet betwist.

3.4 De bestreden beslissing is genomen op grond van artikel 42septies van de Vreemdelingenwet die het volgende bepaalt:

“De minister of zijn gemachtigde kan een einde stellen aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie of van zijn familieleden indien deze of dezen valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten hebben gebruikt of fraude gepleegd hebben of ander onwettige middelen gebruikt hebben die van doorslaggevend belang geweest zijn voor de erkenning van dit recht.”

In de bestreden beslissing motiveert de gemachtigde van de minister dat bij vonnis 239 de rechtbank van eerste aanleg te Leper verzoeker heeft veroordeeld voor het aangaan van een schijnhuwelijk, voor gebruik van een valse buitenlandse huwelijksakte op een Belgische gemeentehuis teneinde op een bedrieglijke wijze een verblijfsrechtelijk voordeel te bekomen en voor het gebruik van een valse werkgeversattest of valse arbeidsovereenkomst op een Belgisch gemeentehuis of stadhuis teneinde op bedrieglijke wijze een verblijfsrechtelijk voordeel te bekomen. De gemachtigde van de minister concludeert dat verzoeker de Belgische autoriteiten bewust heeft proberen te misleiden teneinde een verblijfsvergunning te bekomen.

Verzoeker betwist niet dat hij bij vonnis 239 door de rechtbank van eerste aanleg te Leper veroordeeld is voor bovenvermelde feiten. Uit het administratief dossier blijkt niet en verzoeker toont evenmin aan dat er beroep is ingediend tegen het vonnis 239, bijgevolg is het vonnis in kracht van gewijsde getreden. De gemachtigde van de minister steunt bijgevolg terecht de bestreden beslissing op het vonnis 239 en verzoeker toont niet aan dat de gemachtigde op kennelijk onredelijke wijze concludeert dat verzoeker de Belgische autoriteiten bewust heeft proberen te misleiden teneinde een verblijfsvergunning te bekomen.

Verzoeker stelt dat artikel 42quater, §4 van de Vreemdelingenwet diende te worden toegepast.

Artikel 42quater, §1, 4° van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Er kan gedurende de eerste twee jaar van hun verblijf in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn, door de minister of zijn gemachtigde in de volgende gevallen: 4° het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden of nietig verklaard, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, §2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er is geen gezamenlijke vestiging meer;”

Artikel 42quater, §4 van de Vreemdelingenwet bepaalt vervolgens:

“Onder voorbehoud van het bepaalde in §5 is het in §1, eerste lid, 4°, bedoelde geval niet van toepassing indien:

1° hetzij het huwelijk, het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging bij de aanvang van de gerechtelijke procedure tot ontbinding of nietigverklaring van het huwelijk of bij de beëindiging van het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging, ten minste drie jaar heeft geduurd, waarvan minstens één jaar in het Rijk;

(...) en voor zover betrokkenen aantonen werknemer of zelfstandige te zijn in België, of voor zichzelf en hun familieleden te beschikken over voldoende bestaansmiddelen bedoeld in artikel 40, §4, tweede lid, om te voorkomen dat zij tijdens hun verblijf ten laste vallen van het sociale bijstandsstelsel van het Rijk en beschikken over een ziektekostenverzekering die alle risico's in België dekt, of lid zijn van een in het Rijk gevormde familie van een persoon die aan deze voorwaarden voldoet.”

De bestreden beslissing steunt niet op het feit dat het huwelijk van verzoeker ‘ontbonden’ dan wel ‘nietig verklaard’ zou zijn doch steunt op een vonnis dat in kracht van gewijsde is getreden waaruit blijkt dat verzoeker de Belgische autoriteiten bewust heeft proberen te misleiden teneinde een verblijfsvergunning te bekomen. Verzoeker geeft bovendien in zijn verzoekschrift zelf aan dat zijn huwelijk vooralsnog niet is ontbonden of nietig verklaard. Bijgevolg is de toepassing van artikel 42quater, §4 van de Vreemdelingenwet geenszins miskend en heeft de gemachtigde van de minister op correcte wijze toepassing gemaakt van artikel 42septies van de Vreemdelingenwet. De uitzonderingsvoorwaarden zoals bepaalt in artikel 42quater, §4 van de Vreemdelingenwet zijn niet van toepassing wanneer de bestreden beslissing genomen is overeenkomstig artikel 42septies van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker voegt in de repliekmemorie toe dat de verwerende partij zich in de bestreden beslissing baseerde op het feit dat verzoeker correctioneel veroordeeld werd voor het aangaan van een schijnhuwelijk, dat artikel 40quater, §4 van de Vreemdelingenwet stelt dat geen einde kan gemaakt worden aan het verblijf tijdens de eerste drie jaren, zelfs indien er een schijnsituatie was, indien de rechtsonderhorige zich bevindt in de omstandigheden van artikel 40quater, §4 van de Vreemdelingenwet, dat verzoeker voldoet aan de uitzonderingsvoorwaarden en dat verwerende partij dit niet betwist.

Waar verzoeker in de repliekmemorie stelt dat de bestreden beslissing steunt op de correctionele veroordeling voor het aangaan van een schijnhuwelijk merkt de Raad op dat verzoeker zijn middel steunt op een verkeerde lezing van de bestreden beslissing. De bestreden beslissing steunt op het vonnis 239 waaruit blijkt dat verzoeker is veroordeeld voor het aangaan van een schijnhuwelijk, voor het gebruik van een valse buitenlandse huwelijksakte en voor het gebruik van een vals werkgeversattest of valse arbeidsovereenkomst. De bestreden beslissing baseert bijgevolg het beëindigen van het verblijfsrecht niet op de ontbinding of nietigverklaring van het huwelijk, doch wel op het gebruik van valse of vervalste documenten die van doorslaggevend belang zijn geweest voor de erkenning van zijn verblijfsrecht. De gemachtigde van de minister dient geen rekening te houden met de uitzonderingsvoorwaarden bepaald in artikel 40quater, §4 van de Vreemdelingenwet.

Het eerste middel mist feitelijke en juridische grondslag.

Het eerste middel kan niet tot de nietigverklaring leiden.

3.5 In het tweede middel voert verzoeker de schending aan van het beginsel van behoorlijk bestuur: schending van het zorgvuldigheidsbeginsel bij de feitenvinding juncto schending van de hoorplicht omdat verzoeker niet werd uitgenodigd voor verhoor om zich met betrekking tot het schijnhuwelijk te verdedigen, dat verzoeker wordt verweten fraude te hebben gepleegd, dat het plegen van fraude een persoonlijke tekortkoming uitmaakt in hoofde van verzoeker, dat de beoordeling van het recht op vestiging dan ook gestoeld is op een persoonlijke tekortkoming van verzoeker, dat het beginsel van de hoorplicht onmiskenbaar is geschonden, dat de veroordeling in het vonnis van de correctionele rechtbank te leper niet correct is, dat verzoeker nooit een vals werkgeversattest heeft voorgelegd ten tijde van de aanvraag vestiging, dat verzoeker zijn argumenten niet heeft kunnen voorleggen vóór de bestreden beslissing werd genomen waardoor de hoorplicht is geschonden en de beslissing niet zorgvuldig is voorbereid.

Ter adstruering van het tweede middel zet verzoeker het volgende uiteen:

“TWEEDE MIDDEL: SCHENDING VAN HET BEGINSEL VAN BEHOORLIJK BESTUUR: Schending van het zorgvuldigheidsbeginsel bij de feitenvinding juncto schending van de hoorplicht

De bestreden beslissing werd genomen in toepassing van art 42 septies van de wet van 15.12.1980 (die een discretionaire bevoegdheid toekent aan de minister of zijn gemachtigde), zonder dat verzoeker op enigerlei wijze werd uitgenodigd voor verhoor om zich ter zake van het aangegane schijnhuwelijk te verdedigen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel bij feitenvinding houdt nochtans in dat het bestuur slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen.

De hoorplicht als beginsel van behoorlijk bestuur inhoudt dat tegen niemand een ernstige maatregel kan worden getroffen die gegrond is op zijn persoonlijk gedrag en die van aard is om zijn belangen zwaar aan te tasten, zonder dat hem de gelegenheid wordt geboden om zijn standpunt op nuttige wijze te doen kennen (RvS 23 mei 2001, nr. 95.805; RvS 22 oktober 2001, nr. 100.007; RvS 18 mei 2006, nr. 158.985; RvS 15 februari 2007, nr. 167.887).

Dat dit des te meer geldt indien de Minister op grond van de hem verstrekte gegevens kan beslissen al dan niet de verblijfvergunning in te trekken (zie het toepasselijke wetsartikel art. 42 septies van de wet van 15.12.1980: “De Minister of de gemachtigde kan een einde stellen aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie of zijn familieleden...”).

Verdere uitwerking van het middel

Verzoeker wordt verweten fraude te hebben gepleegd door via een complex systeem van valse werkgeversattesten en een schijnhuwelijk een verblijfsrecht te bekomen.

De bestreden bestuurshandeling waarbij wordt beoordeeld of verzoeker nog aanspraak maakt op het recht op vestiging is dan ook gestoeld op een persoonlijke tekortkoming van verzoeker.

Het recht op tegenspraak diende te worden gehonoreerd.

Waar dit in casu niet gebeurde, werd het algemeen rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur, meer specifiek de hoorplicht, onmiskenbaar geschonden.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt niet dat verzoeker zijn standpunt heeft kunnen uiteenzetten.

Verzoeker heeft zich ter zake niet kunnen verdedigen.

Nochtans had (en heeft) verzoeker desbetreffend valabele argumenten om aan te tonen dat hij in casu niet via een complex systeem van valse werkgeversattesten en een schijnhuwelijk fraude heeft gepleegd.

Het vonnis van de correctionele rechtbank te Leper d.d. 19.03.2009, heeft verzoeker weliswaar veroordeeld voor het aanwenden van twee weddefiches op naam van R. V. M. A., tewerkgesteld bij SPRL E..

Deze veroordeling kan bezwaarlijk correct zijn, aangezien de werkgever van verzoeker en zijn echtgenote - de heer R. D. die als 17e beklaagde was gedagvaard in dezelfde strafzaak, definitief werd vrijgesproken van alle hem ten laste gelegde feiten.

Zo ondermeer van de feiten onder tenlastelegging A en B van de dagvaarding (stuk 4), met name: mededaderschap aan een vereniging die zich schuldig maakte aan mensensmokkel tussen 01.01.2000 en 12.09.2005 (tenlastelegging A) en tussen 12.09.2005 en 12.10.2007 (tenlastelegging B) als leverancier van fictieve werkgeversattesten/arbeidsovereenkomsten aan de Portugese bruiden B. C. V. (tussen 29.06.2005 en 12.09.2005) en R. V. M. (tussen 24.08.2003 en 12.09.2005), dit samen met tweede beklaagde.

Verzoeker heeft dan ook nooit een vals werkgeversattest voorgelegd ten tijde van de aanvraag vestiging, wat op zich reeds duidt op een materieel onjuiste motivering in de bestreden beslissing.

Wanneer verzoeker daarover werd ondervraagd tijdens het gerechtelijk onderzoek wond hij er geen doekjes om, en verklaarde hij spontaan dat hij in eerste instantie gehuwd was met zijn echtgenote om verblijfspapieren te bekomen.

Het voorgaande neemt echter niet weg dat de echtgenote van verzoeker daadwerkelijk Portugal heeft verlaten om met verzoeker te komen samenwonen in België. Tevens dient er op gewezen dat de echtgenote van verzoeker ook daadwerkelijk heeft gewerkt bij dezelfde werkgever als verzoeker. Dit volgt logischerwijze uit de vrijspraak van 17^e beklaagde –de werkgever van verzoeker en zijn echtgenote- voor het hem ten laste gelegde feit van het leveren van valse werkgeversattesten aan de echtgenote van verzoeker.

Verzoeker had deze elementen moeten kunnen voorleggen aan het vrije oordeel van de (gemachtigde van de) Minister vóórleer deze de bestreden beslissing trof.

Door verzoeker deze gelegenheid niet te geven, werd het beginsel van de hoorplicht geschonden, en heeft de (gemachtigde van de) minister de bestreden beslissing niet zorgvuldig voorbereid.

De substantiële vormvereisten zijn geschonden waardoor de bestreden beslissing moet worden vernietigd."

3.6 In de nota met opmerkingen antwoordt verwerende partij dat niet een bepaalde vorm van persoonlijk gedrag of vereiste van goede werking van een openbare dienst aan de betrokken bestreden beslissing ten grondslag ligt maar wel de vaststelling van een situatie waaromtrent het bestuur uit hoofde van zijn bevoegdheid beslissingen dient te nemen, dat bij deze vorm van bestuurlijke bevoegdheidsuitoefening de hoorplicht niet gelden, dat ten overvloede wordt verwezen naar het vonnis dat bij gebreke aan een beroep kracht van gewijsde heeft verkregen, dat de gemachtigde van de minister bij het nemen van zijn beslissing zorgvuldig is tewerk gegaan, dat alle gegevens in het administratief dossier in overweging zijn genomen, dat de redenen van de beslissing duidelijk zijn vermeld, dat de beslissing niet in strijd kan worden geacht met het zorgvuldigheidsbeginsel.

3.7 In de repliekmemoirie voegt verzoeker toe dat de beslissing gegrond is op het plegen van fraude door verzoeker, dat dit ontegensprekelijk een persoonlijke tekortkoming uitmaakt in hoofde van verzoeker, dat de beslissing waarbij wordt beoordeeld of verzoeker nog aanspraak kan maken op het recht op vestiging dan ook gestoeld is op een persoonlijke tekortkoming, dat het recht op tegenspraak diende te worden gehonoreerd.

3.8 Wat betreft de aangevoerde schending van de zorgvuldigheidsplicht moet erop worden gewezen dat dit beginsel van behoorlijk bestuur de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoeien op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt derhalve in

dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Uit de gegevens van het dossier en uit hetgeen voorafgaat, blijkt dat de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen.

Verzoeker betwist de 'materiële motivering' van het vonnis van de correctionele rechtbank te Leper en stelt uitdrukkelijk dat de overweging in het vonnis onjuist is en in tegenspraak met de vrijspraak voor de 17^e beklagde van betrokken zaak.

De bestreden beslissing steunt in essentie op de veroordelingen van verzoeker wegens het aangaan van een schijnhuwelijk, het gebruik van een valse buitenlandse huwelijksakte en het gebruik van een vals werkgeversattest of valse arbeidsovereenkomst, bij vonnis 239 van de rechtbank van eerste aanleg te Leper. Dit vonnis is een jurisdictionele beslissing, die niet vatbaar is voor vernietiging en die geacht wordt in kracht van gewijsde te zijn aangezien uit het administratief dossier niet blijkt, en verzoeker evenmin aantoonde dat er beroep werd ingesteld tegen het vonnis. De beoordeling van de wettigheid van een jurisdictioneel vonnis van de rechtbank van eerste aanleg behoort niet tot de rechtsmacht van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. In zoverre verzoeker bijgevolg aanvoert dat het vonnis materieel onjuist is gemotiveerd en dat de overwegingen in het vonnis, waarop verwerende partij zich baseert niet juist zijn, dient de Raad te wijzen op zijn rechtsmacht zoals omschreven in artikel 39/1 van de Vreemdelingenwet. Overeenkomstig de in de artikelen 144-146 van de Grondwet vervatte bevoegdheidsregels tussen de gewone hoven en de rechtbanken enerzijds, en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen als administratief rechtscollege anderzijds, is de rechtsmacht van de Raad uitgesloten indien de wetgever een beroep heeft opengesteld bij de gewone hoven en rechtbanken zoals in casu tegen het vonnis van de rechtbank van eerste aanleg. Dit impliceert dat de Raad niet de rechtsmacht heeft om, weze het incidenteel, de materiële motivering van een jurisdictioneel vonnis te onderzoeken.

Waar verzoeker verder een schending van de hoorplicht aanvoert, nu hij stelt dat de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid nagelaten heeft om hem om een verklaring te vragen of om hem toe te laten nadere uitleg over bepaalde situaties te geven, dient erop te worden gewezen dat de bestreden beslissing is gegrond op een gegeven dat voor directe, eenvoudige constatacie vatbaar is, met name de vaststelling via vonnis dat in kracht van gewijsde is getreden, dat verzoeker een verblijfsmachtiging verkregen heeft op basis van een valse buitenlandse huwelijksakte en van een vals werkgeversattest of valse arbeidsovereenkomst. Verzoeker diende derhalve niet vooraf in de gelegenheid te worden gesteld om zijn standpunt ter zake naar voor te brengen (RvS 22 maart 1996, nr. 58.737). I. OPDEBEEK stelt in dit verband dat het bestuur niet verplicht is de betrokkene te horen wanneer de feiten, zonder nader onderzoek, vatbaar zijn voor directe, eenvoudige vaststelling door het bestuur en er dus niets kan worden ingebracht tegen deze feitelijke vaststellingen. Het horen over de feiten heeft alleen zin wanneer de feiten vatbaar zijn voor betwisting (zie. I. OPDEBEEK, "De hoorplicht" in *Beginnelsen van behoorlijk bestuur in Administratieve rechtsbibliotheek*, Brugge, die keure, 2006, nr. 331). In casu wordt het verblijfsrecht van verzoeker beëindigd omdat hij bewust de Belgische autoriteiten heeft proberen te misleiden teneinde een verblijfsvergunning te bekomen. De gemachtigde van de minister neemt deze conclusie aan de hand van de veroordelingen bij vonnis 239. Tegen het vonnis is geen beroep ingediend waardoor het vonnis in kracht van gewijsde is getreden en waardoor de veroordelingen niet meer vatbaar zijn voor betwisting.

Een schending van de zorgvuldigheidsplicht - al dan niet in combinatie met de hoorplicht - wordt niet aangetoond.

Het tweede middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier november tweeduizend en negen door:

mevr. Ch. BAMPS,

voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

Ch. BAMPS